

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vannacht hadden we hier de Nachtmis zonder mensen.
Alleen via de livestream te volgen.
En vandaag hetzelfde recept.
Weer een lege kerk.
Hopelijk bent u nu wel weer met ons verbonden
via de livestream.
Maar het blijft toch een vreemde ervaring.
Ik denk dat dit voor heel veel mensen
toch ook een grote teleurstelling is geweest.

Over teleurstellingen gesproken!
Ik moest even aan het volgende denken.
Het is misschien wel niet zo'n vrome Kerstgedachte,
maar goed, ik moest er toch even aan denken.
Ik was nog jong, ik denk zo'n jaar of twaalf, dertien.
Ik zat in de eerste klas van de middelbare school.
En ik was keurig met mijn vulpen aan het schrijven.
En ineens pakte één van mijn vriendjes
mijn vulpen van mij af.
En toen ik hem probeerde terug te krijgen,
gaf hij hem weer snel door aan een ander.
U kent dat wel.
Uiteindelijk gaven ze mij mijn vulpen toch maar weer terug.
Maar ondertussen was ik zo boos geworden,
dat toen ik mijn vulpen weer eenmaal terug had,
ik hem met een gebalde vuist stevig vast pakte,
omhoog hief
en met volle kracht op mijn bureau neer smakte.
De twee punten van de pen spleten uit elkaar.
Ja, zo boos kun je soms worden.
Zo boos, zo ongeduldig, zo teleurgesteld!

Zo kan de coronacrisis ons ook soms
behoorlijk boos maken.
Geen Kerstnachtviering, geen eerste Kerstdagviering
en ga zo maar door.
Maar daardoor keek ik dit jaar voor het eerst
met andere ogen naar het Kerstevangelie.
En tot mijn grote verbazing zag ik ook daar
de ene teleurstelling na de andere.

Moet u nagaan, Maria en Jozef hadden eerst
de mooiste beloftes van God gekregen.
Maria mocht via de engel Gabriël horen
dat zij de moeder van Gods Zoon zou worden.
Ik kan me zo voorstellen dat
dit toch grote indruk op hen maakte.
En dat zij nu zouden verwachten
dat alles van een leien dakje zou gaan.
God was toch immers overduidelijk met hen.
Dan zou het toch ook zeker
een Goddelijke geboorte worden.

Maar het tegenovergestelde
leek de werkelijkheid te worden.
Toen Maria hoogzwanger was moesten zij,
vanwege een volkstelling,
een lange reis maken
van het noordelijke Nazareth
naar het zuidelijke Bethlehem.
En dan Maria op een ezeltje, hoogzwanger,
en Jozef ernaast.
Ziet u het voor zich!
Wat kwam dat nu allemaal net slecht uit.
Wat een teleurstelling moet dat voor hen zijn geweest.
Om boos van te worden!

En toen zij dan eenmaal aankwamen in Bethlehem
was er tot overmaat van ramp
ook nog eens geen plaats in de herberg.

Ik kan me zo voorstellen dat dit na zo'n lange reis
nou net de druppel was die de emmer deed overlopen.

Uiteindelijk vinden ze dan toch nog
een plekje in een stal.
Kan het nog armoediger?
Met een os en een ezel, die misschien
nog een beetje warmte gaven!
Is dit nu de komst van Jezus Christus, de Zoon van God.
in onze wereld!

Maar dan in deze diepste armoede en ellende
komt er toch een lichtpuntje.
Ze krijgen bezoek.
Bezoek van eenvoudige herders.
En deze herders vertelden dat zij 's nachts buiten waren
om op hun schapen te letten.
En terwijl ze zo constant om zich heen keken
of er geen gevaar dreigde voor hun schapen,
zagen ze ineens een engel.
Een engel van God.
En hoorden zij een groot engelenkoor zingen:
'Eer aan God in den hoge,
en vrede op aarde aan de mensen die Hij liefheeft.'

Maria en Jozef hoorden dit verhaal van de herders.
Maar voor het eerst realiseerde ik mij ook:
De mooie muziek van dat engelenkoor,
waarover de herders spraken,
hebben Jozef en Maria zelf niet gehoord.
De herders hoorden dat op het veld.
Maar in de stal van Jozef en Maria
zal niets te horen zijn geweest.

Zo voel ik me nu ook een beetje met deze Kerst.
Ik hou er zo van als we met zijn allen
Stille Nacht zingen.

Of één van die andere mooie Kerstliederen.
Maar nu zal alles alleen maar via de livestream te volgen zijn!

Maar dit jaar heb ik wel nog iets anders
voor het eerst heel duidelijk mogen zien.
Namelijk, dat Jezus in alle opzichten
één wilde zijn met ons.
Ook met onze teleurstellingen.
Ook als alles anders loopt.

Daarom wilde God misschien wel in onze wereld komen.
Om ook onze pijn, teleurstellingen of angsten
zelf aan den lijve te ervaren.
Het Woord is vlees geworden!
Zo hoorden we in het evangelie van vandaag van Johannes.
God is mens geworden.
Jezus heeft als mens
al onze teleurstellingen willen meemaken.
Hij weet er van af, niet alleen in theorie.
Maar Hij heeft het zelf aan den lijve ervaren.
Daarom is God ook echt mens geworden!
Ik zou bijna zeggen:
zowel in onze goede als in onze kwade dagen.

En dan zie ik ondanks alle teleurstellingen,
toch een glimlach op het gezicht
van die kleine Baby in die kribbe.
Misschien wel een glimlach van God zelf.
Een glimlach om even alles om ons heen
toch te kunnen vergeten.
Een glimlach als een soort teken
dat God er toch voor zal zorgen
dat alles goed zal komen.
Hoe dan ook!
Door alle teleurstellingen heen!
Vrede op aarde!
Zalig Kerstmis.